

Pozůstalostní soud zamítl návrh dědiců, by byla doplněna již odevzdaná pozůstalost po Eleonoře N-ové nově prý na jevo vyšlým pozůstalostním jméním, a poukázal navrhovatele na pořad práva. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé tvrdí, že, když při projednávání pozůstalosti v roce 1916 udávali místo přísahy pozůstalostní jmění, udali je neúplně, a navrhuji, by projednávání pozůstalosti bylo obnoveno, aniž by však, jak by bylo třeba, uvedli, která dodatečná úřední jednání pozůstalostního soudu pokládají za potřebná. Objeví-li se po odevzdání pozůstalosti jmění dříve neznámé, jest sice podle §u 179 nesp. říz. pozůstalostní soud povinen zaříditi, čeho jest třeba, jmenovitě pak postarati se o zabezpečení zákonných poplatků, způsobem zvláštními předpisy předepsaným, ale dřívější dědické přihlášky zůstávají v platnosti, a pozůstalost se nově neodevzdá. Stěžovatelé přihlásili se již v roce 1916 bezpodmínečně ze zákona k dědictví, pozůstalost byla jim také na základě těchto přihlášek, jež nemohou býti již změněny (§ 806 obč. zák.), právoplatně každému třemi osminami odevzdána, inventář nebyl podle §u 92 nesp. říz. sepsán, místo něho bylo podle §u 114 nesp. říz. projednání pozůstalosti položeno za základ místopřísežné seznání jmění. Při tomto stavu pozůstalostního řízení není zákonného podkladu k jeho obnově nebo doplnění, zůstává však ovšem stěžovatelům volno, dřívější své místopřísežné seznání jmění dodatečně opravit a opravené zaslati poplatkovému úřadu. Spor vzniklý nyní mezi stěžovatelem a Františkou V-ovou o tom, co vše náleželo do pozůstalosti po Eleonoře V-ové, nemůže býti rozřešen obnovením pozůstalostního řízení, nýbrž jenom rozepří. Ku zahájení a provedení tohoto sporu poskytuje stěžovatelům dostatečné oprávnění odevzdací listina.

Čís. 6218.

Dodatky ve smyslu čl. 16 obch. zák. jsou součástkami firmy rovnocennými se součástí hlavní. Při převzetí staré firmy jsou nepřipustny jakékoliv změny firmy kromě dodatku, vyjadřujícího následnický poměr.

(Rozh. ze dne 25. srpna 1926, R I 677/26.)

Návrh Rachelle M., majitelky firmy »Internationales Reisebureaux American Exchange Rudolf M.«, by bylo znění firmy změněno na »Bankhaus Rudolf M.«, soud první stolice zamítl. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Zásadním požadavkem znění firmy jest, by odpovídalo pravdě a skutečnosti. To vysvítá z ustanovení čl. 15 a násl. obch. zák. Jedinou úchytku dovoluje čl. 22 obch. zák. v případě přechodu závodu smlouvou nebo dědictvím na nového nabyvatele, kde se připouští vésti závod dále pod dosavadní (starou)

firmou a dovoluje se při tom vhodný dodatek vyznačující následnický poměr. Jiných změn než tento posléz uvedený dodatek obchodní zákon tedy nepřipouští při starých firmách a sluší ono výmínečné ustanovení zákona, jakožto úchytku od všeobecných zásad pravdivosti firem, vykládati přesně. Proto při změně dosavadního znění staré firmy v jiné znění, jde o novou firmu, o které platí předpisy o požadavku pravdivosti nové firmy. V nynějším případě, kde majitelka firmy žádala za změnu dosavadního znění staré firmy »Internationales Reisebureaux American Exchange Rudolf M.« ve znění nové »Bankhaus Rudolf M.«, soud prvé stolice správně tuto změnu zamítl, poněvadž každé doplnění dosavadního znění staré firmy zněním jiným, novým, znamená v podstatě zrušení dosavadního znění staré firmy a zápis firmy nové. Opovězení firmy nové Bankhaus Rudolf M. však neodpovídá požadavku pravdivosti, poněvadž jméno Rudolf M. není jménem majitele firmy. Poukazem rekursu na ustanovení čl. 16 obch. zák. nelze změnu znění firmy v tomto případě odůvodniti, neboť ustanovení to jest sice všeobecného rázu ve příčině tvoření znění firmy, avšak při starých firmách jest nahrazeno zvláštním ustanovením čl. 22 obch. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení, jímž bylo potvrzeno usnesení rejstříkového soudu, není ve zřejmém rozporu ani se zákonem ani se spisy, není také zmatečným a nedostává se proto podmínek Šu 16 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. a nemohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno. Ku správným důvodům usnesení rekursního soudu, pokud se obírají přípustností změny odvozené firmy, stačí vzhledem k obsahu dovolacího rekursu dodat ještě toto: Jest mylným názor rekurentčin, že dodatky ve smyslu čl. 16 obch. zák., přípustné ovšem jen při tvoření nové firmy, nejsou součástí firmy. Takovéto dodatky jednou do firmy pojaté nejsou pak méněcennými součástkami, nýbrž jsou v ní součástkami rovnocennými se součástí hlavní. Rozeznávání jich má význam při tvoření firmy. Jakmile však firma byla jednou utvořena, činí všechny její součástky jednotný celek a jako takový požívají firemní ochrany. Nelze tedy při převzetí staré firmy (čl. 22 obch. zák.) nakládati s jejími součástkami libovolně, nýbrž nutno podržeti celou původní firmu, neboť vynecháním některé z jejích součástí pozbyla by firma své zvláštní povahy, stala by se firmou novou, kterou by pak bylo posuzovati s hlediska všeobecných předpisů o tvoření firem při kupci jednotlivci zejména dle čl. 16 obch. zák.

Čís. 6219.

Učinil-li za sporu jednoho veřejného společníka a likvidátora proti druhému veřejnému společníku a likvidátoru o odvolání žalovaného jako likvidátora, žalobce návrh, by bylo povoleno prozatímní opatření zřízením zajišťovacího správce pro veřejnou obchodní společnost a navrhl